

канитѣ го изядатъ. А хората наоколо гладни плачатъ.

— Брей! — рекло си Кривото зжбче. — Едно камъче пуста мечето и колко разплаканъ свѣтъ видѣхме, ами ако цамбурне нѣкоя скала, кой знае какви страхиини ще видимъ!

— Да вървимъ по-скоро! — обадило се мечето. — Великанитѣ като изядатъ агнетата, за-

почватъ хора да лапатъ

— Тѣй ли! — извикало Кривото зжбче. —

Тогаванапредъ, братко!

Бързай да ги спасимъ!

— Стой! Стой! Далече е! Тръбва да си вземемъ автомобилъ.

И мечето отишло до единъ джбъ, хванало една шумка отъ джба, пробило я и извикало:

— Ало! Хей, Заешка централо! Изпрати най-бързия автомобилъ!

— И тукъ ли сте имали телефони и автомобили? — учудило се Кривото зжбче.

— Имаме! Само вие ли да имате!

Въ това време прошумѣла гората. Предъ двамата приятели спрѣли бързи като вѣтъръ два сиви заека, впрегнати въ количка отъ клони. Седнали въ нея Кривото зжбче и мечето. И зайцитѣ полетѣли пакъ като вѣ-

търъ къмъ града, дето живѣли великанитѣ.

— По-полека, хей! — извикало Кривото зжбче. — Ще изхвъркна, пкъкъ после кой ще победи великанитѣ.

Летѣли, летѣли, гледа Кривото зжбчепредъ една колиба едно момиче плаче.

— Стой! — извикало Кривото зжбче на зайцитѣ. — Тукъ има ревъ. Ей, защо плачешъ?